

Ditt ord är mina fötters lykta

Ps. 119:105

Allt vad Gud uti sitt ord förkunnat människan går huvudsakligen ut på att lära henne tvenne ting: Först, huru hon skall få hans nåd, få förlåtelse för sina synder och bliva hans barn; för det andra, huru hon såsom ett Guds barn skall leva här på jorden för att tjäna sin himmelske Fader och göra hans vilja. Men som dessa äro de huvudstycken, på vilka Guds rike ibland oss står eller faller, så äro de ock de punkter, som djävulen i alla tider mest angriper och vill beröva oss, och i vilka så väl hela kyrkosamfund som enskilda väckta själar oftast farit vilse.

När Kristus uppträdde, var det i tvenne huvudpunkter, han straffade sitt folk och lärde dem den rätta vägen: han straffade nämligen först deras falska rättfärdiggörelse, deras självrättfärdning, för det andra deras falska gudstjänst, deras självvalda goda gärningar - sägande dem t.ex., huru de gävo »tionde av mynta och ruta och allt slags kryddväxter, men läto fara det, som är viktigare i lagen, nämligen domen och barmhärtigheten och tron» (Matt. 23; Luk. 11).

När kyrkans reformation genom Luther genomdrevs, skedde det huvudsakligen genom tvenne läropunkters upprättande och framhållande, vilka Luther ideligen predikade, nämligen först: den rätta, inför Gud gällande rättfärdigheten, Kristi rättfärdighet, trons rättfärdighet; och för det andra: vad som utgör sanna goda gärningar, sann gudstjänst, ett heligt och för Gud behagligt leverne, nämligen blott det, som Gud själv i sitt ord befallt oss att göra. Därmed angrep och bestraffade han först den påviska rättfärdiggörelseläran, att människan blir rättfärdig i den grad, som hon blir helig; och för det andra det falska begreppet om helighet, om ett heligt och för Gud behagligt leverne, nämligen att man borde gå i kloster, leva ogift, fasta, vaka, plåga kroppen, göra pilgrimsresor etc. Man har därför rätteligen anmärkt, att det var tvenne läropunkter, som tillvägabragte reformationen; och åter, att man har reformationen att tacka för återställandet av tvenne huvudläror, nämligen de nu berörda: om den rätta rättfärdigheten för Gud och den rätta heligheten i levernet.

Såsom redan är sagt: dessa äro ock de punkter, som djävulen i alla tider angripit och förvänt - och det så fint, så tyst, småningom och gradvis, att man icke märkt det, förrän man redan varit förd ifrån vägen. Så äro ock förnuftet, känslan och tycket fientliga mot dessa båda lärostycken. Likasom ingenting mera strider emot förnuftet och tycket, än att jag skall vara rättfärdig och tack för Gud, på samma gång jag själv ser och känner mig full av synd - vara rättfärdig och tack blott genom en tillräknad rättfärdighet; så kan jag ock omöjligen tycka, att jag gör åt Gud de mest behagliga gärningar och en sann, en helig gudstjänst, när jag inom huset och samhället endast gör sådant, som antingen min lekamliga, husliga och borgerliga kallelse eller en arm, eländig människas nöd fordrar - gör samma gärningar, som också en from hedning, en ärbar världsmänniska kan göra. Jag kan icke heller tycka, att det vore någon synnerlig fara uti att följa de fromma ingivelser, som tyckas vara Guds Andes egen röst i mitt hjärta, och som endast gå ut på att mana mig till heligare gärningar; att det skall vara någon stor fara uti att genast följa sådana ingivelser, vara så nödigt, att först tillfråga det i skriften uppenbarade Guds ord - det kan känslan och förnuftet icke finna.

Men att både djävulen och förnuftet vilja med all makt föra oss ifrån ordet även angående levernet, det lära vi i synnerhet av erfarenheten. Huru många grova galenskaper och stora skador har icke djävulen därmed åstadkommit i Guds kyrka, att han i detta stycke fört människor ifrån ordet! Den skada, som härav kommit och ännu dagligen uppkommer, är i synnerhet av tvenne slag: först att några väckta och sökande själar (som under tiden hava ett stort allvar med sin gudaktighet, så att de icke spara någon möda, blott de kunde tjäna Herren) hava blivit förda till allehanda egna företag, gärningar och levnadssätt, som dels förnuftet, dels en förment Guds röst i hjärtat påyrkat, men som varken Guds uppenbarade ord påbjudit, icke heller den behövande nästan haft gagn utav.

Den andra skadan har varit den, som vi alla dagligen få erfara, nämligen att om vi ock utöva de rätta goda gärningarna, det likväl sker med olust, tröghet och försumlighet, så snart vi förgäta ordet, förgäta, vilka

gärningar ordet äskar av oss; då vi däremot skulle med största lust och flit utöva dem, om vi flitigt såge på ordet, såge och betänkte, att vi med dessa kallelsens enklaste verk tjäna Gud själv, stå inför Guds ögon och uträtta hans befallningar.

Vad den förra skadan angår eller förvillelsen till självvalda egna företag och levnadssätt, så finna vi märkliga exempel därav i historien från alla tider. Det var fordom mången from och allvarlig själ, som ingenting högre önskade, än att kunna helt uppoffra sig åt Gud och hans tjänst, uppoffra alla livets bekvämligheter, ja, kropp och själ åt sin Herre. Nu, vad gjorde dessa? Då bådö Gud, att han ville uppenbara dem sin vilja. Guds vilja blev dem också förkunnad, den stod nämligen redan uttalad i Guds gamla, goda ord - men i ordet, där stod det endast om några enkla kärleksgärningar och kallelseverk, vilka ganska vanliga kristna, ja, till en del även fromma hedningar kunde utöva; detta var ju allt för ringa saker för den, som ville bli rätt helig och himmelskt sinnad. De bådö därför om en särskild upplysning, att Gud skulle uppenbara för dem uti hjärtat om några högre, heliga gärningar; och se, de fingo också ett nytt ljus, nya egna svar - svar, som de omöjligt kunde anse komma från någon annan än Gud själv; svar, som voro sammansatta av sanning och lögn, av ljus och mörker.

Märk detta väl: de bestodo icke av idel lögn, utan av många vackra och gudomliga sanningar, men uppblandade med satans och inbillningens bedrägerier och ledande till ytterligare avvägar. Till den ena hette det: Övergiv de skapade tingen, om du vill tjäna mig, övergiv dina medmänniskor och gå bort till öknen; göm dig i jordkolor och lev ensam med din Gud; världen (det mänskliga samfundet) är stadd i det onda, där kan du aldrig helt odelat tjäna Gud, där har ock köttet sina bekvämligheter.

Sådant duger icke, köttet måste dödas, underkastas försakelser; där (i världen) hjälper man sig själv med naturliga medel, sådant vare fjärran från dig, som är Guds barn! Du bör helt och hållet bero av din Fader och vänta allt av hans hand. Övergiv människorna och lev ensam med din Gud o. s. v. Så uppkom eremitlevnaden.

Till andra hette det: Se, världen, den onda, den sinnliga världen, på torg och gator vimlar hon - ögonens begärelse, köttets begärelse och levernets högfärd; de bygga, de plantera, de gifta sig, de hängiva sig åt sinnlighet! Fly världen o. s. v. Så uppkom klosterlevnaden. Till ännu andra hette det: Varför skulle du leva här på jorden, om du icke ville uträtta något stort åt din Herre, åt ärans Konung, som köpt dig med sitt blod?

T.ex. kan du såsom kristen veta, att det heliga land, där fordom livets Furste vandrade, det land, som såg Guds Son födas till människa, lida och dö, det heliga land, ja, det berg, som emottog hans blod och ännu bevarar hans grav, nu trampas av hans fienders fötter, av turkar och hedningar, som försmäda Guds Son och skymfa hans tillbedjare, när de blott begära att få knäböja vid hans grav? Upp, tag korstecknet, gå och offra ditt blod för det heliga landets återtagande från dess skändares hand o.s.v. Så uppkommo korstågen, eller sådana voro de andliga bevelsena därtill.

På sådant sätt drogo sig många allvarliga och nitiska själar undan hela andra tavlan av Guds heliga lag; ty, undangömda i öknen, i jordkolor eller i klosterhålor, på vem skulle de nu bevisa den allmänna kärlekens tjänster, dem Kristus på yttersta dagen ville uppräknas: »Jag var hungrig, törstig, husvill etc. och I tjänade mig; ty så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig?» Ty vilken människa var tjänad därmed, att en from man gick bort från samhället?

Säger icke aposteln, »att hela lagen är fullbordad i ett, i detta: Du skall älska din nästa såsom dig själv? Så är nu kärleken lagens fullbordan.» Och vidare: de arma människorna kunde på detta sätt icke ens öva sin egen gudaktighet. Aposteln säger, »att Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet» etc. Huru skulle de kunna öva långmodighet, mildhet, saktmodighet etc., då de icke levde ibland några människor, som härutinnan satte dem på prov?

Men märk äntligen, att allt detta gjorde de från början av idel god mening och nit om sin gudaktighet! Detta är just huvudanmärkningen i denna punkt och bör väl behjärtas; ty även ibland oss och i våra dagar är man i fara för samma förvillelse; därpå hava vi bedrövliga exempel. Märk därför: Det är just den tanken, som tjuvar och bedrager själar till sådana villovägar, att de mena: »Jag har ju icke utan bön till Gud kommit till mitt beslut,

jag har ju bedit Gud om upplysning; skall jag då tro, att jag i själva bönen får svar, som bedraga mig - att jag i bönen till Gud får svar av djävulen? Märk, huru mästertligt fin, huru förvillande denna förförelse är. Man skulle väl aldrig våga påstå något sådant, att Gud tillstod att djävulen förvilla människor under själva bönen, om man icke visste grunderna därtill och hade verkliga exempel därpå, att människor på nämnda sätt blivit förda till företag, som varit rakt stridande emot Guds egna allra klaraste ord.

Se då här, vad det är, att Gud icke låter gäcka sig! När Herren givit oss sitt klara och tydliga ord och uttryckligen sagt oss sin vilja, men människan icke aktar det, icke låter det gälla för sig, så är det enligt Guds heliga rättfärdighet, att han då låter henne, enligt Ps. 81:13, följa sina egna rådslag och låter den »falska ande», som talade i alla Ahabs profeter, så förtjusa och förvilla henne, att vi, om möjligt, av själva skadan skola lära att en gång giva akt på hans ord och hålla det i vördnad - lära, att det icke är nog med vår goda mening, utan att här fordras också att höra och hörsamma Herrens ord.

Se då här, vilket nit Herren bär om sitt heliga ord! Så är det dock icke förgäves talat, när aposteln säger, att djävulen förskapar sig till en ljusets ängel. Detta ord måste ju ock någonsin hava sin fullbordan och tillämpning! Och när kan väl detta ord fullbordas, om icke just i sådana händelser, som här omtalats?

Den andra skadan, som uppkommer därav, att man icke ser på Guds ord, då det gäller levernet, utan betraktar det blott efter gärningarnas eget anseende, är den, att man blir trög, håglös och försumlig i sitt kall; då man däremot skulle med största lust, flit och trohet förrätta sin kallelse verk, om man såge på ordet och besinnade, att man med samma gärningar tjänar Gud själv i himmelen. Det är därför högst viktigt och nödvändigt, att en kristen vet och betänker Guds vilja och välbehag uti allt, vad han gör - att han vet, varuti ett rätt och Gud behagligt leverne består.

Vad som härvid först och sist bör märkas är, att detta ämne angår endast de trogna, endast Guds barn, som hava det första huvudvillkoret för all sann helighet, nämligen liv och tröst i Kristus och lust till Guds lag, samt äro i samvetet lösgjorda från lagen (Rom. 7:4-6) och nu endast fråga: Huru skall jag få göra min gode Gud något till behag? Sådant sinne förutan må ingen bekymra sig om detta ämne, utan först söka bliva ett gott träd, innan han försöker bära god frukt. »Allt som icke är av tro, det är synd» (Rom. 14: 23). Härav kommer, att den, som med sin kallelse verk vill tjäna och tackas Gud, måste först till sin person vara honom tacksam, måste först stå väl hos honom och kunna göra sin morgonbön med förtröstan.

Då blir hans mening och bekännelse denna: Jag har funnit nåd för Herrens ögon - Gud vare lov! - jag är frigjord från mina synder, jag har inför Gud en hög och fullkomlig rättfärdighet; men just därför, just emedan Gud så nådigt befriat mig från det värsta bekymret, mina synder, och skänkt mig rättfärdighet, liv och salighet för intet, så vill ock jag icke annat göra än tjäna min så gode Gud o. s. v. När samvetet är sålunda fritt och glatt emot Gud och villigt att tjäna honom, då återstår endast att veta, vad som är Guds vilja och en rätt gudstjänst.

Vad är nu det att tjäna Gud och göra honom behagliga gärningar? I allmänt tal kallas det att tjäna, när man gör efter sin herres bud och befallning; att tjäna Gud är således att blott göra vad han befallt. Så vändas då våra ögon genast bort ifrån gärningarnas anseende till Guds ord och bud. Den gärning, som i sig själv är den allra ringaste, är dock på samma gång stor och viktig, så snart Gud befallt den; då däremot den gärning, som i sig själv är den allra största, är inför Gud alls ingen god gärning, när den göres utan Guds befallning. Gud ser nämligen icke på själva gärningen, utan på lydnaden i gärningen. Gud behöver egentligen ingen tjänst av oss, arma tiggare, utan när han befäller oss något, så sker det för vår skull och icke för hans, så sker det dels till prövande och övande av vår lydnad, dels ock till tjänst och nytta för den behövande nästan.

Men båda dessa ändamål vinnas oftare genom ringa och oansenliga gärningar än genom stora och ståtliga. Den egentliga lydnaden prövas mycket bättre, den adamitiska naturen, egen viljan och förnuftet brytas och dödas mycket mer genom ringa, små och oansenliga bud än genom stora; ty naturen kan mycket hellre finna sig uti stora, höga och svåra bud och gärningar än uti ringa och oansenliga. Ävenledes behöver vår nästa eller det mänskliga samfundet flera små och oansenliga tjänster än stora och lysande; liksom ett rike behöver flera undersåtar än överhetspersoner, flera kojor än palats. När man rannsakar skrifterna och giver akt på, huru Gud

fordom prövat sitt folk, så finner man, att det merendels skett genom oansenliga och för naturen föraktliga bud. Sådant se vi redan i våra första föräldrars stora och viktiga prov, vilket bestod blott däruti, att de icke skulle äta frukten av ett visst träd. Där var visst gärningen i sig själv den allra minsta; men dess betydelse låg uti budet, uti lydnaden eller olydnaden.

Och sålunda ville Gud redan i detta första prov lära oss, att gärningarnas värde aldrig får mätas efter deras anseende, utan efter hans bud. På samma sätt var det med många bud till Israels folk, såsom om omskärnelsen, om deras mat och dryck, om varjehanda små iakttagelser vid offren o. s. v. Man kan aldrig begripa, huru det kunde överensstämma med den store Gudens vishet att giva bud i så små och obetydliga saker, om man icke besinnar, att det borde just därför så vara, på det förnuftet och naturen skulle brytas och den rena lydnaden övas. Så förklarar ock Herren själv, när folket började hänga vid själva gärningarna och menade sig genom desamma göra Gud till nöjes, fastän deras hjärtan voro obrutna och olydiga. »Skulle jag äta tjurars kött eller dricka bockars blod?» säger Herren. »Mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen. Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är jordens krets med allt vad därpå är.»

Och åter: »Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vilket är då det hus I skullen bygga åt mig, och vilket är rummet för min vila? Och detta allt har min hand gjort, och allt detta blev till, säger Herren; och jag ser till den arme och till den, som har en förkrossad ande, och till den, som fruktar för mitt ord» (Ps. 50:10-13; Jes. 66:1-2). Och åter: »Lydnad är bättre än offer, och hörsamhet är bättre än vädurars fett» (1 Sam. 15:22).

Av allt detta finna vi, att för Gud är det blott fråga om lydnad, att den ena gärningen är för honom lika stor som den andra; att en gärnings värde beror endast av Guds bud; att om Gud har befallt en sak, så är den en stor och viktig gärning, vore den ock så liten som att upptaga ett halmstrå; men om Gud icke befallt den, är den mindre än intet, vore den ock så stor som att uppväcka de döda eller att omvända hela världen. Så blir då endast Guds uppenbarade ord och bud våra fötters lykta, vår vandrings rättesnöre.

Nu återstår endast att eftersinna, vad Gud har befallt oss. Varje kristen har alltid tvenne slags av Gud oss ålagda plikter: först några enskilda eller kallelsens; för det andra de allmänna eller de tillfälliga kärlekstjänsternas emot nästan. Om de första säger skriften: »Så förmanar jag nu eder att vandra värdigt den kallelse, varmed I haven blivit kallade - alla lemmarna hava icke samma förrättning. Blott vandre var och en, såsom Herren har kallat honom. Omskärnelsen är intet och förhuden är intet, utan hålla Guds bud. Var och en förblive i den kallelse, i vilken han har blivit kallad» o. s. v. (Ef. 4:1; Rom. 12:4; 1 Kor. 7:17-24 m.fl.)

Om de gemensamma plikterna heter det: »Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem. Du skall älska din nästa såsom dig själv. Så är nu kärleken lagens fullbordan» (Matt. 7:12; Rom. 13: 9, 10). Likväl bör märkas, att just i kallelsens verk utövas vanligen de flesta kärlekstjänsterna emot nästan. Vad kallelsen angår, är det få människor, som rätt besinna, huru Gud just där nedlagt sin första och förnämsta fordran på oss. Man bör därför öppna sina ögon och se, huru ända uppifrån Guds tron i himmelen och ned till jordens nedersta rum råder uti allt en Guds ordning och inrättning. Gud, som är »ordningens Gud», har så förordnat, att den ene skall vara regent, den andre undersåte; den ene husbonde, den andre tjänare; den ene fader eller moder, den andre barn; den ene rik, den andre fattig; den ene gift, den andre ogift; liksom uti kroppen den ena lemman skall vara öga, en annan öra, en tredje hand, en fjärde fot o.s.v.

Nu är Guds första vilja och fordran, att var och en sköter sin syssla, att den regerande regerar väl, den lydande troget lyder; att ögat ser och lämnar åt örat att höra; att foten går och lämnar åt handen att arbeta. O, vilken salig levnad då skulle inträda på jorden, om var och en besinnade, att det är Guds första vilja och fordran angående levernet, att var och en gör sin kallelses verk, att detta är sann och helig gudstjänst, som behagar Herren väl; att man mitt i hushållet, i de enklaste gärningar står i ett heligt tempel och förrättar den behagligaste gudstjänst. Men ack, härtill fordras ett andligt öga, som icke blott ser det, som är för ögonen, utan ser på Guds ordning och befallning.

Om vi med lekamliga ögon såge Gud framför oss och hörde honom begära av oss en tjänst, om ock den allra ringaste, så vore den oss icke mer ringa, utan finge strax ett högt värde, och vi skulle med största lust utöva

den, blott därför att vi finge tjäna Gud därmed. Såsom Luther säger: »Om Gud med sina änglar en dag besökte dig och befälde dig sopa golvet, så skulle du väl bliva så glad däröver, att du icke skulle veta, huru du skulle ställa dig därvid - sannerligen icke för gärningens skull, som i sig själv väl var ringa, utan för hans skull, som befällt dig densamma.» Och nu har Gud verkligen givit dig sådana befallningar, då han t.ex. låtit dig bliva en tjänstepiga eller ett barn i huset, ty till dem har han sagt: »Varen edra lekamliga herrar lydiga.» »Hedra din fader och din moder» - alltså: Gör, vad de sätta dig att göra! Detta är således Guds befallning. Så ser du då, att när din fader, moder, husbonde eller matmoder bjuder dig göra något, så står Gud bredvid med detta sitt fjärde bud och säger: Ja, gå och gör det.

Därför säger aposteln: »Varen all mänsklig ordning undergivna för Herrens skull.» Märk: för Herrens skull - för Herrens skull! Vad betyder detta ordet, om icke just det, att denna mänskliga ordning i grunden är en Guds ordning, en Guds befallning - nämligen så länge den är en ordentlig, mänsklig ordning och icke ett djävulskt uppror mot något Guds bud? Den är en Guds ordning, alldenstund Gud har inrättat densamma; varom aposteln vidlyftigt talar i Rom. 13:1-7.

Det är viktigt och nödigt att kristna väl giva akt på sådana ställen i skriften och ofta betänka detta ämne; ty huru hårt ansätter icke satan de kristna i detta fall och verkar hos den ene tröghet och försumlighet, hos en annan de gruvligaste anfäktningar, missnöje och frestelser, som med makt och våld vilja föra honom bort från sin kallelse, göra honom avundsjuk och ostadig, så att han trives med ingenting, utan kastas hit och dit! Den, som vill lära, vad vår lärofader Luther säger härom, hänvisa vi dels till predikan på tredje dag jul i hans kyrkopost. evangeliibandet, dels till predikan på 15 sönd. efter Trefaldighet i hans huspostilla.

Här återstår nu endast, att var och en av oss hade villiga hjärtan och andliga ögon, tro och kärlek och lust till Guds lag - andliga ögon till att i varje stånd och kallelse se Gud, se Gud framför sig, se Guds bud och vilja, och icke stanna vid gärningens eget anseende För det andra fordras här ock ofta ett outtröttligt tålamod, då djävulen gör oss vårt stånd och våra omständigheter rätt bittra och vidriga. O, vilken nåd att då hava den kärlek till Gud, varigenom vårt misshag kan fördränkas i hans välbehag, så att vi blott för hans viljas skull lida och framhärda med tålamod!

Aposteln Petrus säger i sin 1 ep. 2: »I tjänare, varen edra herrar undergivna med all fruktan, icke allenast de goda och saktmodiga, utan även de vrängsinta. Ty detta är nåd, om någon för samvetets skull inför Gud fördrager bedrävelser, då han lider orättvist. Om I ären tålige, då I liden för goda gärningar, det är nåd för Gud. Ty därtill ären I kallade, emedan även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn» m.m. I tjänare och barn, märken de orden: »Icke allenast de goda och saktmodiga, utan även de vrängsinta!» Märk de orden: »För samvetets skull inför Gud - fördraga bedrävelser och lida orättvist - det är nåd för Gud - därtill ären I kallade - emedan även Kristus har lidit för oss.»

Ja, det är nåd, när ett barn, som tror på Frälsaren, lider ogudaktiga föräldrars och syskons avoghet, men lider det ödmjukt, tåligt och uthärdande, »för samvetets skull inför Gud» - varken reser sig upp till otillbörlig gensvarighet, icke heller giver sig utöver i sorg och vemod eller återvänder till världen, utan lider och har tålamod, bidande efter Herren, havande sin tröst, sin vän och tillflykt i Frälsaren allena - detta är nåd för Gud.

Det är nåd, när en troende kristen, som har en ogudaktig och svår make, »för samvetets skull inför Gud», tåligt fördrager sin bedrävelse, lider orättvist och bevisar kärlek och tjänar sin make med ett oavlåtligt förlåtande. Det är nåd, när en from fader eller moder, som har ogudaktiga och vanartiga barn, med outtröttlig fasthet, tålamod och kärlek arbetar på deras uppfostran, förmanar, straffar, förlåter, påminner och först och sist befäller dem åt Gud i bönen.

Det är nåd, när en trogen lärare, som har en otacksam jordmån, ändå med kärlek arbetar och har tålamod och icke förtrötts - nitiskt och kärleksfullt, offentligt och enskilt, i tid och i otid tillrättavisar, bestraffar, förmanar med all saktmodighet och undervisning och för allt detta villigt lider hela världens, sina ämbetsbröders och alla onda andars fiendskap - först och sist övande sig själv i gudaktighet, underhållande sitt eget nådeliv.

Det är nåd, när en from studerande med tålamod lider sina ogudaktiga kamraters bespottelser, håller sig obesmittad av världen och gärna aktas för en däre för Kristi skull, gärna offrar honom sina förmögenheter och endast för sin kallelse och av plikt studerar sina hedniska auktorer, historien och andra vetenskaper, havande den himmelska till sitt hjärtas älsklingsämne.

Det är nåd, när en from hantverkare, »för samvetets skull inför Gud», är redlig och trofast i sitt yrke, hellre lider fattigdom och avsaknad, än att han skulle betjäna sig av de konstgrepp och det svek, varmed hans bröder i yrket göra sig vinning o.s.v.

Se, på detta sätt har var och en i sitt stånd sina prov och svårigheter; här fordras då tålamod och andliga ögon och hjärtan till att både se och älska Guds välbehag, bliva fast och osviklig, trogen och flitig i sin kallelse, så tjäna sin nästa och därmed göra Guds vilja - detta är nåd för Gud och den rätta vägen för levernet. Amen.

– C-O Rosenius

(Femte årgången, år 1846)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com